خبر

کاشی‌هایی که به نام شهدای دانش‌آموز میناب جان گرفته‌اند

هنرمند کاشی‌کار اصفهانی با ۳۸ سال سابقه فعالیت هنری، در تازه‌ترین اثر خود، تصاویر شهدای دانش‌آموز میناب را بر دل کاشی نقش زده تا یاد و خاطره این شهدا را با زبان هنر ماندگار کند.

بهروز ثابت‌راسخ، هنرمند اصفهانی، سال‌هاست کاشی را به بستری برای ثبت خاطره‌ها و روایت فرهنگ ایثار و شهادت تبدیل کرده است. او در تازه‌ترین اثر هنری خود، با نقش‌آفرینی چهره شهدای دانش‌آموز میناب بر کاشی، تلاش کرده است نام و یاد این دانش‌آموزان شهید را در حافظه نسل‌های آینده زنده نگه دارد. ثابت‌راسخ که ۳۸ سال در عرصه کاشی‌کاری فعالیت دارد، هنر خود را تنها به خلق نقش و نگار محدود نکرده، بلکه از کاشی به‌عنوان ابزاری برای روایت ماندگاری و انتقال ارزش‌ها و خاطرات به نسل‌های آینده بهره می‌گیرد. این اثر هنری، جلوه‌ای از پیوند هنر سنتی کاشی‌کاری با فرهنگ ایثار و شهادت و تلاشی برای پاسداشت یاد و نام شهدای دانش‌آموز میناب است.

پوستر فیلم سینمایی کوچ رونمایی شد

پوستر رسمی فیلم سینمایی «کوچ» در آستانه اکران در سینماهای سراسر کشور، رونمایی شد.

طبق اعلام روابط‌عمومی پروژه، با نزدیک شدن به اکران فیلم سینمایی «کوچ» به کارگردانی محمد اسفندیاری و تهیه‌کنندگی مهدی مطهر در سینماهای سراسر کشور، از پوستر رسمی آن با طراحی محمد شکیبا رونمایی شد. وچ» با تمرکز بر سال‌های کودکی و نوجوانی سردار شهید حاج قاسم سلیمانی، بخشی از زندگی او و مسیر رشد و شکل‌گیری شخصیت این شهید را به تصویر می‌کشد. در خلاصه داستان «کوچ» آمده است: گاهی برای بزرگ شدن باید کوچ کرد. نادر فلاح، علی رادمنش، رضا مسعودی، ندا حسینی، علی نفیسی، حسین شریفی، ابوالفضل عباسی، مالک محمدآبادی، علیرضا میرزایی، زهرا مرادی، سمیه مولایی، ابراهیم لشگری، حدیث اسماعیلی، علی کهن، ابوالفضل نگینی و امیررضا سلیمانی در این اثر به ایفای نقش پرداخته‌اند. فیلم سینمایی کوچ موفق به دریافت سیمرغ بلورین بهترین چهره‌پردازی و بهترین طراحی لباس از چهل‌وچهارمین جشنواره فیلم فجر شد، همچنین چهار دیپلم افتخار به گروه بازیگران خردسال این اثر اهدا شد و مهدی مطهر و محمد اسفندیاری نیز برای نگارش فیلم‌نامه اقتباسی «کوچ» دیپلم افتخار دریافت کردند. کوچ محصول مکتب حاج قاسم است که پخش آن را دفتر پخش «رها فیلم» برعهده دارد و از چهارشنبه بیستم آبان روی پرده سینماهای سراسر کشور می‌رود. پیش فروش بلیت‌های این اثر نیز در سامانه‌های بلیت فروشی آغاز شده است.

هنر مرز نمی شناسد

سفیر کره جنوبی در ایران به مناسبت برگزاری هفته فرهنگی این کشور در تهران گفت: در جهانی که درگیری‌ها و تنش‌ها هر روز ما را متأثر می‌کنند، هنر به ما یادآوری می‌کند که دوستی نیازی به ترجمه ندارد. هنر مرز نمی‌شناسد و موجب نزدیکی ملت‌ها می‌شود.

هفته فرهنگی کره‌جنوبی در تهران با همکاری مرکز هماهنگی فرهنگی گفت‌وگوی همکاری آسیا (CCCACD) و سفارت جمهوری کره با حضور کیم جون پیو، سفیر کره جنوبی در ایران، در کنسولگری کره جنوبی در تهران با برپایی نمایشگاهی از ۸۰ هنرمند دو کشور در رشته ای خوشنویسی و نقاشی افتتاح شد. کیم جون پیو، سفیر کره جنوبی در مراسم افتتاح این آوردگاه هنری در سخنانی با اشاره به نزدیکی فرهنگی دو کشور، هنر را زبان مشترک ملت‌ها دانست و گفت: از تماشای آثار هنرمندان ایرانی لذت برده‌ام، همچنین امیدوارم با برگزاری رویدادی مشابه در سئول، زمینه نزدیکی بیشتر دو پایتخت تهران و سئول فراهم شود. سفیر کره جنوبی در تهران، در سخنان خود با اشاره به جایگاه ویژه عدد ۴۰ در فرهنگ ایران توضیح کرد: انتخاب ۴۰ هنرمند از ایران و ۴۰ هنرمند از کره جنوبی برای این نمایشگاه، با هدف نمادپردازی دوستی و پیوند میان دو ملت صورت گرفته است. او با اشاره به اینکه هنرمندان کره‌ای متأسفانه امکان حضور در این نمایشگاه را نداشته‌اند، توضیح داد: در این دوره، آثار آنها در کنار آثار هنرمندان ایرانی به نمایش گذاشته شده است و امیدوارم که در برنامه‌های آینده، حضور مستقیم هنرمندان کره جنوبی نیز محقق شود. سفیر کره جنوبی درباره مجموعه آثار هنرمندان ایرانی نیز توضیح داد: این مجموعه شامل آثار ۳۰ هنرمند در حوزه هنرهای تجسمی و خوشنویسی و ۱۰ اثر در حوزه مجسمه‌سازی است. یکی از بخش‌های برجسته سخنان سفیر کره جنوبی، قدردانی ویژه وی از تندیس تقوی، هنرمند خوشنویس ایرانی، به‌خاطر خلق اثری ابتکاری و ارزشمند بود که در آن عناصر تاریخی خط کره‌ای «هانگول» با هنر خوشنویسی فارسی درآمیخته شده است. جون‌پیو با اشاره به مناسبت صدمین سالگرد احیای مجدد خط کره‌ای هانگول، این اثر را دارای معنایی ویژه از نظر فرهنگی و تاریخی دانست و آن را نمونه‌ای ارزشمند از پیوند هنری و فرهنگی ایران و کره جنوبی توصیف کرد. او با تقدیر از این ابتکار هنری اعلام کرد: این اثر به‌عنوان هدیه‌ای ویژه برای بازدیدکنندگان نمایشگاه آماده شده است، اثری که نمادی از دوستی و پیوند فرهنگی دو ملت به شمار می‌رود.

بیست‌وسه سال نوشتن از شهری که دوستش داریم

سید مهدی رضوی

بیست‌وسه سال زمان کمی نیست؛ به‌خصوص برای یک روزنامه. بیست‌وسه سال یعنی هزاران روز خبر، گزارش، یادداشت و گفت‌وگو؛ یعنی روزهایی که خبرهای خوب داشتیم و روزهایی که نوشتن از اتفاقات تلخ شهر آسان نبود. یعنی سال‌هایی که اصفهان تغییر کرد، آدم‌هایش تغییر کردند، مسائل و دغدغه‌هایش شکل تازه‌ای به خود گرفتند و ما هم در «اصفهان امروز» تلاش کردیم پا به پای این تغییرات حرکت کنیم.

برای من، اصفهان امروز فقط نام یک روزنامه نیست. بخشی از زندگی حرفه‌ای ماست؛ جایی که تلاش کرده‌ایم درباره شهری بنویسیم که دوستش داریم و نسبت به سرنوشتش بی‌تفاوت نیستیم. شهری که هر بار در خیابان‌هایش قدم می‌زنیم، چیزی برای دیدن و گفتن دارد؛ گاهی شکوه یک بنای تاریخی، گاهی لبخند یک هنرمند، گاهی تلاش یک کارآفرین و گاهی هم زخمی که سال‌هاست بر پیکر شهر مانده و هنوز درمان نشده است.در این بیست‌وسه سال، اصفهان امروز سعی کرده تنها به انتشار خبرهای روزمره بسنده نکند. گردشگری، اقتصاد و کسب‌وکار، مسائل شهری، فرهنگ و هنر و میراث فرهنگی، از جمله حوزه‌هایی بودند که برایشان وقت گذاشته‌ایم، نوشته‌ایم، پیگیری کرده‌ایم و کوشیده‌ایم صدای بخشی از ظرفیت‌ها و البته نگرانی‌های اصفهان باشیم.

ما خوب می‌دانیم دوست داشتن یک شهر فقط به تعریف کردن از زیبایی‌هایش نیست. گاهی باید از زاینده‌رود خشکیده نوشت، از فرونشست زمین نگران بود، از بناهای تاریخی در معرض فراموشی گفت و از مشکلاتی نوشت که زندگی شهروندان را تحت تأثیر قرار می‌دهد. شاید یکی از وظایف اصلی یک رسانه همین باشد؛ اینکه هم زیبایی‌های شهر را ببیند و هم چشمش را روی دردهای آن نبندد.

در این سال‌ها، دنیای رسانه هم تغییر کرده است. روزنامه دیگر فقط کاغذی نیست که صبح روی میز مخاطب قرار بگیرد. فضای مجازی و رسانه‌های آنلاین، شکل تازه‌ای از ارتباط با مردم ساخته‌اند و اصفهان امروز هم تلاش کرده است در این مسیر حضور داشته باشد؛ چون باور داریم روایت اصفهان نباید به صفحات چاپی محدود بماند و باید در هر جایی که مخاطب حضور دارد، ادامه پیدا کند.حالا در بیست‌وسه‌سالگی، بیش از هر چیز به آدم‌هایی فکر می‌کنم که در این مسیر همراه بوده‌اند؛ خبرنگاران، نویسندگان، عکاسان، همکاران و مخاطبانی که با خواندن، نقد کردن و همراهی‌شان به این روزنامه معنا داده‌اند. ما هنوز حرف‌های زیادی برای گفتن داریم و اصفهان هنوز روایت‌های ناگفته فراوانی دارد. امیدوارم اصفهان امروز همچنان بتواند با قلمی صادق، نگاهی مسئولانه و دلی نگران و دوستدار این شهر، همراه مردم بماند.

بیست‌وسه سال گذشت؛ اما برای ما هنوز نوشتن از اصفهان تمام نشده است. این شهر هنوز خانه ماست و دوست داشتن خانه، هیچ‌وقت بازنشسته نمی‌شود.

بیست‌وسه سال تنفس در اتمسفر اصفهان امروز

فاطمه کاویانی

بعضی مکان‌ها فقط محل کار نیستند؛ بخشی از زیست آدم می‌شوند. مثل خانه‌ای که خاطره‌هایش را در گوشه‌وکنار خود پنهان کرده یا خیابانی که بارها از آن عبور کرده‌ایم و هر بار بخشی از زندگی‌مان را در آن جا گذاشته‌ایم. تحریریه روزنامه هم برای آن‌هایی که سال‌هایی از عمرشان را میان میزهای شلوغ، مانیتورهای روشن، صدای تلفن‌ها، تیترهای نیمه‌تمام و ددلاین‌های نفس‌گیر گذرانده‌اند، چیزی فراتر از یک محیط اداری است؛ اتمسفری است که به‌تدریج در آن تنفس می‌کنند و بخشی از هویت حرفه‌ای و حتی شخصی‌شان را از آن می‌گیرند. روزنامه «اصفهان امروز» حالا به بیست‌وسومین سال فعالیت خود قدم می‌گذارد؛ بیست‌ودو سالی که اگر قرار باشد آن را نه با شماره‌ها و تاریخ انتشار، بلکه با اتفاقات پیرامونش مرور کنیم، به اندازه چندین فصل از تاریخ معاصر این شهر و کشور حرف برای گفتن دارد. این روزنامه در سال‌هایی متولد شد که هنوز اینترنت و شبکه‌های اجتماعی به شکل امروز در زندگی مردم ریشه ندوانده بودند. روزگاری که برای خواندن خبر، باید منتظر نسخه چاپی می‌ماندی، کاغذ را ورق می‌زدی، تیترها را از نظر می‌گذراندی و گاهی خبری را چند بار می‌خواندی. آن روزها روزنامه فقط یک محصول رسانه‌ای نبود؛ بخشی از عادت روزانه مردم بود. اما جهان منتظر عادت‌های ما نماند و خیلی زود همه‌چیز تغییر کرد. در این بیست‌و دو سال، جهان و ایران روزهای ساده‌ای را پشت سر نگذاشتند. جنگ، بحران‌های اقتصادی، تحولات سیاسی، حوادث تلخ اجتماعی و اتفاقاتی که گاهی یک‌شبه معادلات زندگی میلیون‌ها انسان را تغییر دادند، هرکدام به شکلی وارد تحریریه شدند. روزنامه‌نگاری هم ناگزیر از این تحولات سهم برد؛ گاهی در قامت خبرنگاری که باید در میانه بحران خبر را به دست مخاطب برساند و گاهی در قامت تحریریه‌ای که باید با کمترین امکانات، خودش را با شرایط تازه وفق دهد. کرونا یکی از همان بزنگاه‌هایی بود که معنای کار رسانه‌ای را تغییر داد. روزهایی که خیابان‌ها خلوت شدند، فاصله‌های اجتماعی به بخشی از زندگی روزمره تبدیل شد و دفترهای کار جای خود را به اتاق‌های خانه دادند. تحریریه‌ها نیز از این قاعده مستثنا نبودند. دورکاری، جلسات آنلاین، تماس‌های تصویری و هماهنگی‌هایی که پیش‌تر در چند قدمی همکاران انجام می‌شد، به بخشی از زیست جدید رسانه‌ای تبدیل شد. خبرنگارانی که باید در میدان حضور پیدا می‌کردند، حالا با محدودیت‌های تازه‌ای روبه‌رو بودند؛ اما خبر متوقف نمی‌شد. جامعه همچنان پرسش داشت و رسانه همچنان باید پاسخ می‌داد. بعدتر، جنگ و روزهای پرالتهاب نیز شکل دیگری از دشواری را به فضای رسانه تحمیل کرد. در چنین روزهایی، خبر دیگر فقط یک سوژه برای تنظیم و انتشار نبود؛ گاهی با اضطراب، نگرانی و مسئولیتی سنگین همراه می‌شد. خبرنگار باید میان سرعت و دقت، میان انتشار و راستی‌آزمایی و میان هیجان لحظه و ضرورت اطلاع‌رسانی مسئولانه تعادل برقرار می‌کرد. این همان جایی است که می‌توان فهمید روزنامه‌نگاری صرفاً یک شغل نیست؛ نوعی زیستن در مجاورت اتفاقات است، حتی وقتی خود اتفاقات، زندگی شخصی و آرامش خبرنگار را هم تحت تأثیر قرار می‌دهند. در این سال‌ها، اصفهان امروز نیز از تحولات جهان رسانه بی‌نصیب نماند. از روزهای سلطه نسخه چاپی تا روزگاری که خبر باید هم‌زمان در وب‌سایت، شبکه‌های اجتماعی و بسترهای مختلف منتشر شود، شکل کار تغییر کرد. سرعت تولید محتوا بالا رفت، مرز میان خبرنگاری سنتی و دیجیتال کمرنگ شد و مخاطبی شکل گرفت که دیگر لزوماً منتظر شماره فردای روزنامه نمی‌ماند. رسانه باید خودش را به زندگی مخاطب می‌رساند؛ گاهی روی صفحه تلفن همراه، گاهی در میان انبوه اعلان‌ها و گاهی در چند ثانیه‌ای که فرصت جلب توجه وجود دارد.اما در میان تمام این تغییرات، یک چیز همچنان اهمیت خود را حفظ کرده است: هویت رسانه. شاید ابزارها عوض شوند، تحریریه‌ها کوچک‌تر یا پراکنده‌تر شوند، خبرنگاران از پشت میزهای مشترک به پشت صفحه لپ‌تاپ‌های شخصی کوچ کنند و حتی تعریف مخاطب از روزنامه تغییر کند، اما آنچه یک رسانه را زنده نگه می‌دارد، کیفیت نگاه و شیوه مواجهه‌اش با واقعیت است. برای من، به‌عنوان عضوی از این زیست رسانه‌ای، بیست‌وسه سالگی اصفهان امروز فقط یک مناسبت تقویمی نیست؛ فرصتی است برای مرور نسلی از آدم‌ها که بخشی از عمرشان را در این فضا سپری کرده‌اند. آدم‌هایی که گاهی با یک تیتر تا نیمه‌شب درگیر بوده‌اند، برای گرفتن یک پاسخ ساعت‌ها تماس گرفته‌اند، انتشار یک گزارش را به روز بعد موکول نکرده‌اند و در روزهایی که همه‌چیز به‌هم ریخته، تلاش کرده‌اند چراغ تحریریه خاموش نشود. شاید نام بسیاری از این تلاش‌ها هیچ‌وقت در شناسنامه روزنامه ثبت نشود، اما رد آن‌ها در حافظه این مجموعه باقی خواهد ماند. بیست‌وسه سالگی، بیش از آنکه بهانه‌ای برای مرور گذشته باشد، فرصتی برای اندیشیدن به آینده است. آینده‌ای که در آن رسانه محلی باید بیش از گذشته به مسائل واقعی شهر نزدیک شود؛ از زاینده‌رود و فرونشست زمین تا اقتصاد شهری، فرهنگ، ورزش، زندگی روزمره مردم و دغدغه‌هایی که در هیاهوی اخبار بزرگ گاهی دیده نمی‌شوند. شاید روزنامه‌ها دیگر آن جایگاه انحصاری گذشته را در انتقال خبر نداشته باشند، اما هنوز می‌توانند جایی برای مکث، تحلیل و فهم عمیق‌تر اتفاقات باشند. در جهانی که همه‌چیز با شتاب منتشر می‌شود، ارزش رسانه‌ای که بتواند دقیق‌تر ببیند، عمیق‌تر روایت کند و مسئولانه‌تر بنویسد، همچنان پابرجاست. اصفهان امروز در بیست‌وسومین سال فعالیتش، بخشی از تاریخ رسانه‌ای این شهر را با خود حمل می‌کند؛ تاریخی که نه فقط از کاغذها و تیترها، بلکه از آدم‌ها، تجربه‌ها، بحران‌ها، تغییرات و دوباره برخاستن‌ها ساخته شده است. و شاید زیباترین تعبیر برای این سالگرد همین باشد: بیست‌و دو سال در اتمسفر یک روزنامه نفس کشیدن؛ در روزهایی که جهان آرام بود و روزهایی که خبرها بوی اضطراب می‌دادند، در روزهایی که تحریریه دور یک میز جمع می‌شد و روزهایی که هرکس از گوشه‌ای از خانه خبر می‌نوشت. ورود به بیست و دو سالگی برای روزنامه‌ای که با زمانه خود تغییر کرده، هنوز روایت‌های نانوشته بسیاری باقی گذاشته است.

برگزاری ششمین کنگره ملی شعر حضرت مادر با محوریت دختران شهیدمیناب

مدیرکل دفتر تبلیغات اسلامی اصفهان از برگزاری ششمین کنگره ملی شعر حضرت مادر با محوریت دختران شهیدمیناب خبر داد.

حجت‌الاسلام عبدالرسول احمدیان، مدیرکل دفتر تبلیغات اسلامی استان اصفهان، در نشست خبری ششمین کنگره ملی شعر حضرت مادر که صبح امروز سه شنبه ۱۹ آبان ماه در دفتر تبلیغات اسلامی اصفهان برگزار شد، با اشاره به سابقه شکل‌گیری این رویداد فرهنگی گفت: کنگره ملی شعر حضرت مادر از سال ۱۴۰۰ به همت دفتر تبلیغات اسلامی حوزه علمیه قم در اصفهان آغاز شد و در پنج دوره گذشته با همراهی شاعران، نهادهای فرهنگی و مجموعه‌های فعال در حوزه شعر آیینی، به یک رویداد ملی تبدیل شده است. او با بیان اینکه عنوان حضرت مادر تنها یک نام ادبی نیست و به منظومه‌ای فرهنگی و اعتقادی اشاره دارد، افزود: در مرکز این منظومه، شخصیت بی‌بدیل حضرت فاطمه زهرا (س) قرار دارد و در این نگاه، مادر کانون تربیت، انتقال ایمان و ارزش‌ها و شکل‌گیری هویت نسل‌هاست. بزرگداشت مقام مادر، علاوه بر ارج نهادن به جایگاه معنوی مادران، تلاشی برای تقویت بنیان خانواده و بازشناسی جایگاه مادری در فرهنگ اسلامی و ایرانی است.

مدیرکل دفتر تبلیغات اسلامی استان اصفهان با اشاره به نقش هنر و به‌ویژه شعر در ثبت وقایع تاریخی و فرهنگی تصریح کرد: زبان هنر از ماندگارترین راه‌های روایت حقیقت و ثبت تاریخ است و گاهی یک شعر فاخر می‌تواند واقعیت یک حادثه را چنان در حافظه و وجدان جامعه ثبت کند که گزارش‌های متعدد از انجام آن ناتوان باشند. احمدیان با اشاره به استقبال شاعران از دوره‌های گذشته این کنگره خاطرنشان کرد: در نخستین دوره، ۱۴۰ شاعر با ۴۰ اثر در این رویداد شرکت کردند، اما این روند افزایشی بود و در دوره پنجم با مشارکت ۲۰۰ شاعر و ارسال بیش از هزار اثر به کار خود پایان دادیم. در دوره ششم نیز تلاش داریم این مسیر را با کیفیت بالاتر، مشارکت گسترده‌تر و توجه جدی‌تر به مسائل واقعی جامعه ادامه دهیم.او با تأکید بر اینکه شعر آیینی نباید صرفاً به بیان عاطفه و سوگواری محدود شود، گفت: سوگ در برابر رنج و فقدان، حقیقتی انکارناپذیر است، اما هنر متعهد باید از بیان اندوه فراتر برود و به آگاهی‌بخشی، حقیقت‌گویی و مسئولیت‌سازی برسد. شعر می‌تواند در برابر تحریف تاریخ بایستد، پرسش ایجاد کند و اجازه ندهد انسان‌ها به آمار و ارقام تقلیل پیدا کنند.

اختصاص بخش ویژه کنگره به شهدای میناب

مدیرکل دفتر تبلیغات اسلامی استان اصفهان با اشاره به رویکرد ویژه ششمین دوره این کنگره بیان کرد: در این دوره، در کنار محورهای شعر آیینی و بزرگداشت جایگاه مادر، بخش ویژه‌ای به تکریم مادران و دختران شهید میناب و موضوع مقاومت اختصاص داده‌ایم. احمدیان شهادت دانش‌آموزان مدرسه شجره طیبه میناب را تراژدی عمیق و اندوهباری دانست و افزود: نباید اجازه دهیم مظلومیت این کودکان در گذر زمان فراموش شود؛ به همین دلیل از شاعران سراسر کشور دعوت می‌کنیم با هم‌اندیشی و خلق آثار تازه، این حقیقت را با زبان ماندگار شعر روایت کنند؛ روایتی که صرفاً برای سوگواری نباشد، بلکه به بیدار نگه داشتن وجدان عمومی و جلوگیری از فراموشی و تحریف کمک کند. او با بیان اینکه پیوند عنوان حضرت مادر با مادران شهدا و دختران شهید میناب پیوندی طبیعی و معنادار است، اظهار داشت: از الگوی آسمانی حضرت زهرا (س) تا مادرانی که فرزندان خود را با عشق و ایمان پرورش داده‌اند و دخترانی که آینده و آرزوهایشان در اوج معصومیت از جامعه گرفته شد، همگی بخشی از این روایت هستند. احمدیان ادامه داد: روایت ما نباید تنها به لحظه شهادت محدود بماند، بلکه باید از مادران، آرزوهای ناتمام فرزندان و زندگی‌هایی بگوییم که می‌توانستند آینده‌ای روشن بسازند. مادران شهدا بخشی از روایت حماسه و صاحبان تجربه‌ای بزرگ از تربیت، صبوری و ایستادگی هستند. او تأکید کرد: می‌دانیم هیچ شعری نمی‌تواند رنج یک مادر را به‌طور کامل بازگو کند و هیچ واژه‌ای جای خالی دانش‌آموزان شهید را پر نمی‌کند، اما دشواری روایت نباید ما را از بیان حقیقت بازدارد. انتظار داریم آثاری هنرمندانه و ماندگار خلق شود تا نام و یاد این فرزندان مظلوم در حافظه ادبی و فرهنگی ایران زنده بماند.

تبدیل آثار حماسی به سرودهای مردمی

مدیرکل دفتر تبلیغات اسلامی استان اصفهان با اشاره به برنامه‌های جانبی این دوره عنوان کرد: این کنگره با محوریت و متولی‌گری دفتر تبلیغات اسلامی اصفهان و با همکاری سازمان شهرداری اصفهان و انجمن‌های شعر آیینی کشور، به‌ویژه انجمن شعر آیینی انگور، برگزار می‌شود و همراهی انجمن‌های ادبی سراسر کشور می‌تواند به غنای این رویداد کمک کند. او با تأکید بر ضرورت هم‌افزایی نهادهای فرهنگی، هنری و مذهبی افزود: دفتر تبلیغات اسلامی خود را موظف می‌داند معارف دینی را با زبان و نیازهای روز جامعه پیوند دهد. شعر می‌تواند مفاهیم اعتقادی و اخلاقی را با عاطفه، زیبایی و اثرگذاری همراه کند و کنگره حضرت مادر نیز با همین هدف شکل گرفته است. احمدیان از برنامه‌ریزی برای حضور شاعران در میان مردم و موکب‌ها خبر داد و گفت: امسال همگام با بعثت مردم در خیابان‌ها، برنامه‌ریزی کرده‌ایم تا شاعران در موکب‌ها و جمع مردم حضور پیدا کنند و این رویداد به یک جریان مردمی تبدیل شود. همچنین هدف‌گذاری کرده‌ایم آثار حماسی و فاخر به سرودهای انقلابی و مردمی تبدیل شوند تا در مراسم و برنامه‌های مختلف مورد استفاده قرار گیرند. او اضافه کرد: علاوه بر انتشار کتاب اختتامیه و مجموعه اشعار برگزیده که در دوره‌های گذشته نیز انجام شده، امسال به دنبال تولید آثار حماسی و ماندگار از میان آثار فاخر ارسالی هستیم.

محدودیت ارسال آثار برای ارتقای کیفیت داوری

مدیرکل دفتر تبلیغات اسلامی استان اصفهان درباره قالب‌ها و شرایط شرکت در ششمین کنگره ملی شعر حضرت مادر اظهار کرد: غزل، قصیده، مثنوی، رباعی و دوبیتی از قالب‌های پذیرفته‌شده در این کنگره هستند و آثار باید تألیفی، منتشرنشده و در جشنواره‌های مشابه کمتر برگزیده شده باشند. احمدیان با اشاره به تغییر شرایط ارسال آثار در دوره ششم گفت: در دوره‌های گذشته تعداد بالای آثار، فرایند داوری را دشوار و پیچیده می‌کرد؛ به همین دلیل هیئت داوران تصمیم گرفتند برای ارتقای کیفیت آثار و ایجاد عدالت بیشتر در فرایند داوری، محدودیتی در تعداد آثار ارسالی ایجاد کنند. او ادامه داد: بر این اساس، هر شاعر می‌تواند در بخش عمومی یک اثر و در بخش ویژه نیز یک اثر ارسال کند. ممکن است در این دوره تعداد آثار نسبت به دوره قبل کمتر باشد، اما هدف ما توجه بیشتر به کیفیت و فراهم کردن فرصت داوری دقیق‌تر است. در عین حال تلاش می‌کنیم با اطلاع‌رسانی گسترده‌تر و دعوت از شاعران بیشتر، مشارکت ادبی در این رویداد را افزایش دهیم.

اهدای ۱۰ جایزه ۱۰ میلیون تومانی به برگزیدگان

احمدیان درباره جوایز و برنامه‌های اختتامیه این دوره نیز گفت: در ششمین کنگره ملی شعر حضرت مادر، ۱۰ جایزه ۱۰ میلیون تومانی به آثار برگزیده اهدا خواهد شد و پنج اثر نیز به‌عنوان آثار شایسته تقدیر معرفی می‌شوند. او افزود: تلاش داریم امسال نیز مانند دوره‌های گذشته از یک چهره ماندگار شعر آیینی کشور تجلیل کنیم. همچنین انتشار گزیده آثار برتر در قالب مجموعه شعر کنگره از دیگر برنامه‌های این دوره خواهد بود. مدیرکل دفتر تبلیغات اسلامی استان اصفهان در پایان با دعوت از خبرنگاران، شاعران و انجمن‌های ادبی سراسر کشور برای مشارکت در این رویداد خاطرنشان کرد: هدف ما تنها برگزاری یک مراسم و معرفی چند اثر نیست، بلکه می‌خواهیم جریان ادبی پایداری در حوزه شعر فاطمی، پاسداشت مقام مادر و روایت مسئولانه مسائل جامعه شکل بگیرد. او درباره نحوه ارسال آثار گفت: علاقه‌مندان می‌توانند آثار خود را از طریق درگاه رسمی دبیرخانه کنگره ملی شعر حضرت مادر به نشانی MERSALAT.IR ارسال کنند. مهلت ارسال آثار تا پنجم آذرماه ۱۴۰۵ تعیین شده و زمان برگزاری کنگره نیز از سالروز شهادت حضرت فاطمه زهرا (س) تا سالروز ولادت آن حضرت خواهد بود.

یادداشت

«اصفهان امروز» زنده باد

راضیه چنگیزناتین

بیش از دو دهه از انتشار «اصفهان امروز» می‌گذرد؛ روزنامه‌ای که در تمام این سال‌ها، همراه با شهری که نامش را بر خود دارد، روزهای تلخ و شیرین بسیاری را پشت سر گذاشته است. برای من اما سالگرد اصفهان امروز؛ یادآور نزدیک به یک دهه از زندگی حرفه‌ای است که با نوشتن، خبر، آدم‌ها و اتفاقات این رسانه گره خورده‌است. سال‌هایی که در آن نه‌فقط روزنامه‌نگاری را تجربه کردم، بلکه همراه با تغییرات رسانه، رشد کردم و آموختم.

در این نزدیک به ده سال، بارها شکل روزنامه‌نگاری تغییر کرده‌است. روزهایی بود که تیترهای صفحه نخست روزنامه، خبر مهم شهر را به گوش مردم می‌رساند و امروز همان خبر شاید در چند ثانیه، روی صفحه تلفن همراه هزاران نفر دیده شود. شبکه‌های اجتماعی آمدند، سرعت انتشار خبر چند برابر شد و حالا هوش مصنوعی هم وارد دنیای رسانه شده است؛ فناوری‌ای که می‌نویسد، تصویر می‌سازد، تحلیل می‌کند و حتی می‌تواند در چند لحظه کاری را انجام دهد که روزگاری ساعت‌ها زمان می‌برد.با تمام این تغییرات، معتقدم رسانه‌ها زنده‌اند؛ شاید شکلشان عوض شده باشد، شاید کاغذ جای خود را به صفحه نمایش داده باشد و شاید شیوه روایت خبر دیگر شبیه گذشته نباشد، اما آنچه به رسانه معنا می‌دهد، چیزی فراتر از ابزار انتشار است. رسانه تا زمانی زنده است که کسی دغدغه حقیقت داشته‌باشد، برای پرسیدن تلاش کند و در برابر آنچه بر زندگی مردم می‌گذرد، بی‌تفاوت نباشد.هوش مصنوعی می‌تواند در نوشتن و تولید محتوا به ما کمک کند، اما نمی‌تواند جای تمام تجربه زیسته یک خبرنگار را بگیرد؛ کسی که در خیابان‌های شهر قدم زده، پای حرف مردم نشسته، تلخی یک اتفاق را از نزدیک لمس کرده و گاهی برای انتشار یک واقعیت، روزهای دشواری را پشت سر گذاشته است. شاید در آینده ابزارهای بیشتری از راه برسند، اما مسئولیت، شجاعت و نگاهی که پشت یک روایت قرار دارد، همچنان مهم‌ترین سرمایه روزنامه‌نگاری و رسانه خواهد بود.برای من، اصفهان امروز فقط نام یک رسانه یا محل کار نبوده‌است. بخشی از خاطرات، نخستین تجربه‌ها، آشنایی با آدم‌هایی که از آن‌ها آموختم و روزهایی که با تمام خستگی‌ها باز هم برای نوشتن انگیزه داشتم، در این مجموعه شکل گرفته است. در تمام این سال‌ها، گاهی از مشکلات اصفهان نوشته‌ام، گاهی از زیبایی‌ها و داشته‌هایش و گاهی از آینده‌ای که آرزو می‌کنم برای این شهر ساخته شود. شاید همین پیوند با شهر، مهم‌ترین دلیلی بوده که نوشتن برایم همچنان معنا دارد.امروز که اصفهان امروز سال دیگری از عمر خود را پشت سر می‌گذارد در روزگار جنگ و صلح، بیش از هر چیز به آینده رسانه‌ها فکر می‌کنم؛ ماندن در روزگاری که تغییرات با سرعتی باورنکردنی از راه می‌رسند و رسانه‌ها برای ادامه مسیر، ناچارند هر روز خود را از نو تعریف کنند.اصفهان امروز برای اصفهانی‌ها، تنها یک روزنامه نیست؛ بخشی از دیروز و امیدی برای فردای رسانه است. رسانه‌ها هنوز زنده‌اند، تا زمانی که کسانی باشند که حرفی برای گفتن، دغدغه‌ای برای نوشتن و امیدی برای بهترشدن داشته باشند.

خبر

نمایش بی‌نام؛ روایتی متفاوت از ایستادگی در جشنواره تئاتر مقاومت

کارگردان نمایش «بی‌نام» که به بیستمین جشنواره بین‌المللی تئاتر مقاومت راه‌یافته است، گفت: مقاومت فقط در میدان نبرد معنا پیدا نمی‌کند؛ گاهی مقاومت، تلاش یک مادر برای حفظ فرزندش و امید یک خانواده برای ادامه زندگی است. در «بی‌نام» تلاش کردم مقاومت را از منظر حق طبیعی زیستن روایت کنم.

ویدا موسوی درباره شکل‌گیری ایده نمایش «بی‌نام» اظهار کرد: ایده این نمایش از مواجهه با واقعه تلخ بمباران طولانی و ویرانگر اندیمشک در دوران جنگ تحمیلی شکل گرفت؛ اما تلاش کردم این واقعه را از زاویه‌ای متفاوت روایت کنم؛ از نگاه موجودی که هنوز متولد نشده، اما پیش از ورود به جهان با صدای انفجار و خشونت جنگ مواجه می‌شود. او افزود: نویسنده اثر، علی میرزا عمادی است و متن با بازنویسی سعید یزدانی برای اجرا آماده شده است. عنوان «بی‌نام» اشاره به نوزادی دارد که هنوز نامی ندارد؛ اما فراتر از آن، نماد تمام کودکانی است که قربانی جنگ می‌شوند، بی‌آنکه حتی فرصت تجربه زندگی را پیدا کنند. این کارگردان درباره نحوه روایت مقاومت در این اثر بیان کرد: در نگاه من، مقاومت فقط در میدان نبرد معنا پیدا نمی‌کند؛ گاهی مقاومت، تلاش یک مادر برای حفظ فرزندش و امید یک خانواده برای ادامه زندگی است. در «بی‌نام»، مقاومت را از منظر حق طبیعی زیستن روایت کردم. خواسته اصلی شخصیت ما چیزی جز زندگی نیست و همین خواسته ساده در دل جنگ، به مفهومی عمیق و انسانی تبدیل می‌شود. تلاش کردم به جای شعار دادن، مخاطب خودش به معنای مقاومت برسد. موسوی درباره تصویر نوزاد در تخت بیمارستان و دستی که پرده‌ای را کنار می‌زند و در پوستر نمایش دیده می‌شود، توضیح داد: برای من، نوزاد نماد معصومیت و زندگی است؛ حیاتی که هنوز فرصت شناخت جهان را پیدا نکرده است. دستی که پرده را کنار می‌زند، نمادی از مواجهه با حقیقت است؛ حقیقت تلخ کودکانی که در هیاهوی جنگ، صدایشان کمتر شنیده می‌شود. این تصویر می‌خواهد پیش از ورود مخاطب به سالن، یک پرسش را در ذهن او ایجاد کند؛ جهانی که قرار است میزبان یک انسان تازه باشد، چه آینده‌ای برای او رقم می‌زند؟ او درباره شیوه روایت و اجرا برای پرهیز از شعارزدگی و تبدیل مضمون اثر به تجربه‌ای تأثیرگذار، اظهار کرد: مهم‌ترین دغدغه من این بوده که مخاطب به جای شنیدن یک پیام مستقیم، آن را تجربه کند.